



LASKAY ANNA

# Hápi és Hüpi kalandjai



**R**eggel a Nap első sugaraival együtt ébredt a két vándorló kiskacsa. Érdekes volt, hogy teljesen egyszerre álltak lábra, némán átmozgatták a tagjaikat, kicsit tollázkodtak – ezt még otthon a mamájuktól tanulták –, aztán határozottan egymásra néztek, s egyszerre indultak el. Most nem kellett beszélniük, hogy tudják, mi a teendő. Nem akarták irányítani sem a másikat. Mentek az úton, közösen, egy akaratral.

Hápi most igazán az öccsére figyelt, Hüpi pedig egy kicsit sem tétozázott. Így teljes összhangban haladtak. Gondolatban felidéztek az idefelé vezető utat, amikor még Hápi kalandvagyától fűtve szaladt neki az ismeretlen világnak, kitorve a jól ismert baromfiudvarból, ahol világra jöttek. Hüpi akkor is lelkiismeretesen követte, hiszen a mamájuk kérte, hogy figyeljen a bátyjára, de közben nagy volt benne az ijedelem, s szíve szerint rögtön hazaszaladt volna, nem pedig testvére után, az otthonától egyre távolodva.

Ezen járt hát az eszük, de milyen nagy volt külső viselkedésükben az összhang, annyira eltértek gondolataikban egymástól. Mert Hápiiban a szégyen és a megbánás volt a legerősebb, amiért meggondolatlanul elszaladt, s nem volt tekintettel sem az édesanyjukra, sem a félős testvéreire. Ráadásul lenézte mindazt, amiben élt, szűkösnak és unalmasnak találta a baromfiudvart, pedig mindent onnan kapott. Hüpi egyre inkább látni kezdte, milyen erők mozgatták a bátyját, s mennyi érték van abban, hogy ő olyan kíváncsian tekint a világra, hogy nyitott az újra, s hogy van bátorsága megvalósítani azt, amire vágyik.

S itt közös útra értek ismét, nemcsak a kertek alatt vezető ösvényen, ahol továbbra is egymás mellett kacszáltak, hanem gondolataikban is. Mert mindketten látták már a saját hibáikat, miközben megbocsátották a másikat. S mindkettő értékelte azt, ami a testvéreben nagyon más volt, mint őbenne. És ami a legfontosabb: megértették, hogy mi mozgatta a másikat. Megéreztek, mit jelent a közös fészek, mit ér mindaz, amit tanított nekik a mamájuk. Egyszerre sajdult bele a szívük a kacsamama hiányába, de egyszerre merítették erőt abból, hogy nemsokára hazaérnek. Hiszen okosan kiszámolták, hogy amikor „világgá mentek” a délután feléjük járó lakodalmas menettel – igaz, szaladva, de –, könnyedén elérték estére a falu szélét. Így most, hogy már kora reggel elindultak és sietős tempóban mennek, mindjárt otthon kell lenniük.

Érdekes volt megtapasztalniuk, hogy a mindig nyughatatlan Hápi most nem siet, csak igyekszik. A nyugodt Hüpi viszont valami belső feszültségtől hajtvva szaporázza. Ettől pont egyszerre léptek, egy ritmusban haladtak. Egyszerre lendült a szárnyuk is, hogy a másik vállára tegyék. Ettől kis kavargás támadt közöttük, megtörve a nagy harmóniát. S per sze rögtön utat tört Hápi jókedve, aki szívből elkacagta magát, harsányan felkiáltva:

– Na, mi van öcsikém, ennyire összehangolódtunk?!

– Attól ne félj! – felelte értve a viccet Hüpi. – Eddig te védelmeztél, mint idősebb, de kezdek rájönni, hogy mivel öregebb vagy, lassan nekem kell támogatnom téged. Csak azért gondoltam, hogy a válladra teszem a szárnyam, bátyó... – s úgy is tett.

– Nem adom én ezt olyan könnyen! – vigyorgott Hápi, s ő is vállon fogta a testvérét.

Így ballagtak tovább. Nemsokára meghallották a szomszéd kutya ismerős ugatását. Hamarosan meg is látták, hiszen az – szokásához híven – a kertek alatt csatangolt. Amint észrevette a két kiskacsát, rögtön nekirugaszkodott, hogy vigye az örömhírt a szomszédos udvarba.



Előbb az ottani kutyának mesélte el, aztán csaholva futottak a kacsamamához, aki a fiai eltünése óta a fészken búslakodott.

Először azt hitte, tréfát üznek vele, de aztán látva a kutyák izgatottságát és őszinte örömét, gyorsan otthagya a fészket, hogy rohanjon a kert felé. Ám addigra már szaladt vele szembe Hápi és Hüpi. Továbbra is egymás vállán tartva szárnyukat, szinte egymást segítették az anyjuk elé. Annak így még könnyebb volt egyszerre átölelni őket. Most látta csak, micsoda változást hozott a fiainál ez a pár nap: a pelyhes, sötétsárga kiskacsákból világosabb tollú, nyúlánk kacsaifak lettek. S akkor azt a sok belső változást, ami Hápiiban és Hüpiiben végbement, még csak nem is sejtette! De volt idő megtapasztalni, hiszen gyerekei el sem akartak többé mozdulni mellőle, csak meséltek, meséltek és meséltek...